

2,91. Τὸ ἀγκωνεᾶς ἐν ἐγγράφῳ τῶν ἀρχῶν τοῦ 16^{ου} αἰῶνος. Ἡ μεταβολὴ τοῦ γένους ἐν Πόντ. κανονική. Εἰς τοὺς ἄλλους τόπους ἀναλογικὴ ἢ κατ' ἐπίδρασιν καὶ τοῦ ἀγκωνῆ. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 782,34 «τὴν γὰρ ἀγκάλην, ἣτις ἐκ τοῦ ἀγκῶνος ἀγκωνῆ λέγεται». Διὰ τὸν τύπ. ἀγκῶς πβ. παθῶν-παθῶς, χειμῶν-χειμῶς κττ.

1) Ὁ ἀγκῶν τῆς χειρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἡσάσσε ὁ ἀγκωνάς του Κρήτ. Στούδ'σα τοὺν ἀναγκῶνα μ' Θεσσ. Ἔλεκα τσαὶ στραβούληκα τὸν ἀγκῶνά μου Μέγαρ. Με χτυπάει μὲ τὸν ἀγκονίλα Κονίστρ. Σκουντάω μὲ τὸν ἀγκῶνα (νεύω δι' ἀγκῶνος, ἥδη ἀρχ. Πβ. Ὁμ. ξ 484 «καὶ τότε ἔγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα | ἀγκῶνι νύξας») Καλάβρυτ. Ἡ ἀγκῶνα μ' με πονεῖ Σαρεκκλ. Ἐχτύπησα τὴν ἀγκῶνά μου Οἶν. Ἀγκονιμίζω τὴν ἀγκῶνα μ' Κερασ. || Φρ. Νὰ στραβωθῆς, νὰ δαγκῶνῃς τὸν ἀγκῶνά σ'! Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Καὶ τοὺς ἀγκῶνους χέρια νὰ κάμῃς καὶ ἡμιὶ νὰ μὴ χοιτάσῃς! Ἀθῆν. Θὰ τὸν κάμω νὰ ξύεται μὲ τοὺς ἀγκῶνους (νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπόνοιαν) Λακων. Ξυοῖμαι μὲ τ' ἀγκῶνοιδες (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Φάε τὸν ἀγκῶνα ἡ ἀπὸ ὁδῶ τὸν ἀγκῶνα (εἰρων. ἀπάντησις εἰς τὸν αἰτοῦντα νὰ λάβῃ τι παρ' ἄλλου ἀρνούμενου, συνοδεύεται δὲ ἡ τοιαύτη ἀπάντησις μὲ κάμψιν τοῦ ἀγκῶνος καὶ πρότασιν αὐτοῦ) Τρίκκ. Τρανάει ἀγκῶνα μὲ τὸν δεῖνα (τυγχάνει τῆς προστασίας του, τῆς ὑποστηρίξεώς του) Σαρεκκλ. Ἀρπάζω τ' ἀγκῶνας (ἐπὶ ἀτυχήματος ἀπροσδοκίτου) Χαλδ. || Παροιμ. Ἡ - γ - ἀνάξιους ἔφα' ἕνα ἀβγὸ τοῖ χῶθ' τοῖ ὦσα μ' το' ἀγκῶν (ἐπὶ ἀδεξίῳ ἀνθρώπου) Κυδων. || Ἄσμ.

Ἔσφιξεν τὲς ἀγκῶνες του τὸ ἐκόπην τ' ἀλυσίδιν

Κύπρ. Συνών. ἀγκωνόχερο 1. β) Μεταφ. ὑποστηρικτής, προστάτης Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τὸν ἔχ' ἀγκῶνα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκωνάρι 2 β. 2) Συνεκδ.: ὁ ἀγκῶν τῆς χειρὶδος Μέγαρ.: Τρύπησε ἡ πονκαμῖσα μου 'ς τὸν ἀγκῶνα. Πβ. ἀμασκάλη, γόνατο, πλάτη. 3) Μέτρον μήκους, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν ἄκρων δακτύλων μήκος Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.): Ἄσμ.

Τὴν ζώστραν ποῦ μοῦ ἔφερες ἀπὸ τὸ Σαλονίκι διπλὴν, τριπλὴν τὴν ζών-νομμον, περίσ-σενκεν ἀγκῶνα, τῶρα μονὴν τὴν ζών-νομμαι τῶαί λείβκεται μ' ἀγκῶνα

Κύπρ. Πβ. ἀρχ. ἀγκῶν=πῆχυς χειρὸς. Συνών. ἀγκωνόχερο 2. β) Ἡμισὺς πῆχυς Πόντ. (Ἄμισ. κ.ά.)

γ) Μέτρον ὀργαίου περιπίου Πόντ. (Κερασ.) δ) Εἰς πῆχυς Καππ. (Φάρας.) ε) Μῆκος 88 ἕως 95 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου Πόντ. (Οἶν.) 4) Ποσότης νήματος πέντε ἢ δέκα δεμάτων Πόντ. (Κερασ.): Ὁσήμερον δύο ἀγκῶνας ράμμαν ἔκαμα. Πβ. ἀλυσίδι, κοῦκλα, σκουλλί. 5) Ράβδος ἴση μιᾷ τῶν ἀνωτέρω μονάδων μήκους χρησιμεύουσα ὡς ὄργανον μετρήσεως Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) 6) Ὁ ἀγκῶν ἐργαλείων, σωλήνων καὶ σκευῶν Μέγαρ. Πόντ. (Σάντ.): Ἐσάπασε ἡ χειρήτρα κοντὰ 'ς τὸν ἀγκῶνα Μέγαρ. β) Ὁ ἀγκῶν τῆς ἀγκύρας, ἥτοι τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ κορμοῦ τῆς ἀγκύρας, δι' οὗ ἐνοῦνται πρὸς ἀλλήλους οἱ βραχίονες αὐτῆς, ναυτικὸς ὄρ. πολλαχ. 7) Ἡ ὡς ἄκρωτήριον ἐξέχουσα καμπὴ ὄρους Καππ. (Ἀραβάν.) Ἡδη παρ' ἀρχ. ἀγκῶν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν προέχουσα ξηρά.

β) Τόπος σκεπόμενος ἀπὸ πνοῆς ἀνέμου, ὑπὲρνεμος Θεσσ. (Ὀλυμπ.): Ἄσμ.

Βρίσκει προσήλω κάθεται σὲ μιὰ καλὴ ἀγκῶνα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μάν.) 8) Γωνία οἰκοδομήματος εἰσέχουσα ἢ ἐξέχουσα Β.Εὐβ. Θεσσ. (Καλαμπάκ. Πορταρ. κ.ά.) Μακεδ.: Θυμάτ'ζαν οὔλοι το' ἀγκῶνοι τοῦ σπιτιοῦ Πορταρ. Ἐνα λαδουκάδ'λου εἶνι

κοιμασμένοι 'ς τοὺν ἀναγκῶνα Θεσσ. Ἡδη παρὰ τῷ Ὁμ. ἀγκῶν = γωνία ἀποκλίνουσα. Πβ. Π 702 «ἐπ' ἀγκῶνος ... τείχεος» 9) Τὸ σιδηροῦν ἢ ξύλινον γωνιώδες ἐργαλεῖον τῶν οἰκοδόμων ἢ ξυλουργῶν, ὁ γνῶμων Πόντ.(Χαλδ.)

ἀγκωνεᾶ ἢ, ἀμάρι. ἀγκωνεᾶ ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 128 ἀγκωνεᾶ Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀγκῶν.

Πλήγμα διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐνθ' ἀν.: Ἐπροσπαθοῦσε νὰ τοῦ δίνη κατάστηθα ἀγκωνεᾶς ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀγκωνεᾶζω (II).

ἀγκωνή ἢ, ἀγκωνία Πελοπν. (Λακων.) ἀγκωνιά Θράκ. (Καλαμ.) ἀγκωνιά Κρήτ. ἀγκωνιά Α.Θράκ. (Καλαμ.) Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Δωρ.) ἀγκωνεᾶ Αἰγίν. Πελοπν. (Λεῖκτρ.) ἀγκωνὲ Δ.Κρήτ. ἀγκωνή σύννηθ. καὶ Τσακων. ἀγκωνή Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀγκωνή Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. κ.ά.) ἀγκωνή Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπν. (Μάν.) Πάρ. Σκόπ. ἀναγκωνή Ἡπ. ἀγκιόννη Καλαβρ.

Κατὰ σύμφυρ. τῶν ἀρχ. οὐς. ἀγκῶν καὶ γωνία ἀντὶ ἀγκωνία καὶ ἐκ τούτου ἀγκωνή. Διὰ τὴν μεταβολὴν πβ. καὶ ἀμφιβολία-ἀφιβολή.

1) Γωνία ἐξέχουσα ἢ εἰσέχουσα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς πλευράς σύννηθ. καὶ Καλαβρ.: Οἱ τέσσερις ἀγκωνεᾶς τοῦ σπιτιοῦ Κονίστρ. Πιτάον τὰ τρία λιθάρια 'ς το' τρεῖς ἀγκωνεᾶς τ' σπιτιοῦ Δωρ. Στάθ'κα 'ς τ'ν ἀγκωνή 'π' τοῦ σπῖτ' ('π' τοῦ σπῖτ' = τῆς οἰκίας) Αἰτωλ. Ὅταν γεννεῖται θηλυνκό, τρίζουν οἱ ἀγκωνεᾶς τοῦ σπιτιοῦ Κεφαλλ. Ἰδ. ἀγκωνεᾶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκωνάδα. 2) Ὁ πρὸς συγκλίνουσαν γωνίαν χώρος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν λουπὴν ἔκτασιν σύννηθ.: Σὲ κάθι ἀγκωνή ἐσπείρα κι ἀπὸ ἕνα δέντρον Κοζ. Εἶχε πιθώσει σὲ μιὰν ἀγκωνή τὸ χοντρὸ ραβδί του ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 5. Ἡ ἀγκωνή τοῦ σπιτιοῦ - τοῦ χωραφιοῦ Μάν. Θὰ σὲ βάλλω 'ς τὴν ἀγκωνή (πρὸς τιμωρίαν) Πελοπν. (Τρίπ.) β) Καθόλου, τὸ ἄκρον, ἀτόμερος θέσις χώρου τινὸς Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σκόπ. Τσακων. κ.ά.: Βάλ' τον σὲ μιὰν ἀγκωνή νὰ μὴ φαίνεται Κεφαλλ. Νὰ μείνω κ' ἐγὼ ὁ φτωχὸς σὲ μιὰ ἀγκωνή Λακων. Καταμισῇ τ' ἀφ' οἰς, καημένι, δὲν τὰ 'βαζις οἱ μιὰ ἀγκωνή; Σκόπ. Βάλε νι τὸ σάκο τὰν ἀγκωνή τὰ τζελλί (εἰς τὴν ἀγκωνὴν τῆς οἰκίας) Τσακων. γ) Τὸ παρὰ τοὺς τοίχους μέρος τῶν ἀγκῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνασκάπτεται διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης Πελοπν. (Λακων.) Συνών. μεσαρεᾶ, παραβολή. 3) Ἡ ἐσωτερικὴ γωνία τῆς οἰκίας Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

β) Ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν ἀγκωνή ὡς καλυτέρα καὶ τιμωτέρα θέσις Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: 'Σ τὴν ἀγκωνή κάθονται οἱ μεγαλύτεροι Καλάβρυτ. Κάτσε 'ς τὴν ἀγκωνή σου καὶ μὴ μιλᾷς αὐτόθ. Κάτσε 'ς τ'ν ἀγκωνή σ', γέροντά μ' Αἰτωλ. Γ'λουπώθ'κι κι καθέταν 'ς τ'ν ἀγκωνή (ἐσκεπάσθη κτλ.) αὐτόθ. || Φρ. Θὰ τοὺν βάλλω τὰ πιδιά τ' 'ς τ'ν ἀγκωνή (θὰ τὸν περιποιηθῶν) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ἀγκωνία καὶ κοντάλι (ἐπὶ γερόντων μηκέτι ἐργαζομένων, ἀλλὰ οἰονεῖ κατακειμένων μόνον καὶ ροφούντων τὸν ζωμόν) Λακων. Ἐντερ ὁ ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ κρᾶδα ἐκμουκιογζάτσε τὰν ἀγκωνή (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ψῦχος συνεσπειρώθη εἰς τὴν ἀγκωνήν) Τσακων. Συνών. γωνίδι. γ) Ὑπὲρνεμος τόπος Ἡπ. δ) Χάριν μετριωτέρας ἐκφράσεως, οἰκία, οἰκία μικρὰ Στερελλ.(Αἰτωλ.): Θέλ' νι' ἀγκωνή οὐ ἄθρουπος. 4) Γωνιόλιθος Ἡπ

(Χουλιάρ.) 5) Ἀκρωβελία, καθόλου τὰ ἀκραῖα τεμάχια τοῦ ἄρτου ἢ ὀπτοῦ τραγήματος Ζάκ. Μέγαρ. Πελοπν. Καλάβρυτ. Μάν. Πάτρ. κ.ά.): Ἀγκωνὴ κόψε μου, δὲ θέλω πρέττα Πελοπν. Θέλω ἀγκωνή, ὅχι μέση Καλάβρυτ. Ἐνῆ, τήγαινε νὰ γιουρέψης μιὰ ἀγωνή νὰ περάσωμε σήμερις (ἀγωνή = ὀλίγον ἄρτον) Μέγαρ. Συνών. ἀγκώνι.

ἀγκώνι τό, ἀμάρτ. ἀγωνί Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνή.

Ἀκρωβελία, καθόλου τεμάχιον ἄρτου: Δῶσ' του ἓνα ἀγκώνι ψωμί νὰ πάη κατὰ ποῦ 'στράφει (ἀστράπτει). Συνών. ἀγκωνή 5.

ἀγκωνιάζω (I) Ζάκ. Ἡπ. Παξ. Σέριφ. — ΝΠολίτ. Παραδ. 1,605 ἀγωνιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀγωνιάζω Πελοπν. (Λακων.) ᾠγωνιάζω Πελοπν. (Λακων.) ἀγκονιάζω Ἡπ. (Χουλιάρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνή. Παρά Τιμαρ. 4,72 (ἐκδ. Ellissen) ἀναγινώσκειται «ἐγγωνιάζει μακράν που πάσης συγχύσεως ... ἀπὴλλαγμένος». Τοῦτο ὁ FHaase νομίζει πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ παρ' Εὐσταθ. Opusc. 250,24 ἐγγωνιάζοντες. Ἴσως παρ' ἀμφοτέροις εἶναι ἐξελλήνισις τοῦ ἀγκωνιάζω.

Α) Μετβ. 1) Θέτω, τοποθετῶ εἰς γωνίαν, παρὰ τὸν τοῖχον, καθόλου ἀγκουμπίζω που Ζάκ. 2) Ἀπωθῶ οἶονεῖ πρὸς γωνίαν, καθόλου ἀπωθῶ, στενοχωρῶ Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιάρ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ.: Τοῦ ᾧδωσε μιὰ ποῦ τὸν ἀγκώνιασε μέσ' 'ς τὸν τοῖχο Ζάκ. Τὸν ἀγκώνιασαν τὰ παιδιὰ τὸν μπάριμπα κι δὲ φτάβ' νὰ φάη Χουλιάρ. Τὸν ἀγκώνιασα 'κεῖ ποῦ παίζαμε καὶ τοῦ ᾧδωσα γροθῆς Παξ. Μουρέ, πααίνετε παρὰζω, γιὰτὶ μ' ἐγωνιάσετε καὶ θὰ σκάσω! Ἀπύρανθ. Ἀγωνιασμένος εἶναι μέσα μέσα καί, ζεσταίνεται (καθισμένος εἰς τὴν ἐστίαν παρὰ τὴν γωνίαν κτλ.) αὐτόθ. || Φρ. Τώρα θὰ σ' ἀγκωνιάσωμε 'ς τὴν μάτσα! (θὰ σὲ ξυλοκοπήσωμεν) Σέριφ. β) Στενοχωρῶ ἠθικῶς, ἐπιβάλλομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀγωνιαστὴς ποῦ 'σαι, τὸ νοῦ σου χάνεις ν' ἀγωνιάζης! 3) Διαγράφω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰς γωνίας τῆς μελλούσης νὰ θεμελιωθῇ οἰκίας, γωνιάζω Ἡπ. (Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀγκώνιασι καλὰ νὰ μὴ γέν' στραβὸς οὐ τοῖχους Αἰτωλ. Ἀγκώνιασαν οἱ μαστόρ, τό 'χ'νι νὰ ρίξ'νι θιμέλια αὐτόθ. β) Κτίζω τὴν γωνίαν, θέτω λίθους ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἡ γωνία τοῦ οἰκοδομήματος Ἡπ. (Χουλιάρ.): Δὲν εἶ ἀγκωνιάεις καλὰ τὰ λ'θάρα, μάλιστα.

Β) Ἀμτβ. 1) Κάθημαι εἰς γωνίαν, σκέπομαι που, ἵνα προφυλαχθῶ ἀπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀνέμου Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.): Ἀγκώνιασα κι τρώμαξα νὰ ζισταθῶ Καλοσκοπ. ᾠγωνιάσω ἐδὰ πὰ νὰ περάση ἡ βροχή Λακων. Μ' ἔπιασ' ἡ βροχή κι δὲν εἶχα ποῦ ν' ἀγκονιάσω 'λότιλα Αἰτωλ. β) Μεταφ. εὐρίσκω καταφυγὴν, προστασίαν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Δὲν ἔχον ντίπ ποῦ ν' ἀγκονιάσω (ντίπ=καθόλου). 2) Κρύπτομαι Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀγκωνιάζω (II) ἀμάρτ. ἀγωνιάζω Σύμ. ᾠγωνιάζω Σύμ. ἀγκωνιάζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνας.

1) Ὡθῶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος, νεύω ὠθῶν τινα διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ἀρχ. «ἀγκῶνι νύσσω» Σύμ.: Ἀγούνιασε τον ᾧδωπάση. Ἐγούνιασε τὸν δεῖνα (ὠθήσε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν δεῖνα). Τὸ σκλαβὶ γούλον τὸν ἐγούνιαζε. Συνών. ἀγκω-

νιάζω. 2) Μετρῶ κατ' ἀγκῶνας (ἐπὶ ὑφάσματος) Πόντ. (Κερασ.): Ἀγκωνᾶσμένον παννίν. β) Ποιῶ ἀγκῶνας (ἐπὶ νήματος) Πόντ. (Κερασ.): Ἀγκωνᾶζω ράμμαν-πομπάκιν (βάμβακα). Ἰδ. ἀγκωνας 4.

ἀγκωνιάρικος ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Παξ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκωνή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος.

Ὁ ἔχων κατ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν ἐσχάραν, ἐπὶ ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Νὰ σοῦ δώκῃ ἓνα ψωμί ἀγκωνιάρικο, καλὸ Παξ. || Παροιμ. Ἀγκωνιάρικα ψωμιά, ἐν' αὐτ' ἄλλο χῶρια τους (ἀπόφευγε καθόλου τὸν μετ' ἄλλων συγχρωτισμὸν) Ἰόνιοι Νῆσ. Πβ. ἀγκωνή 5, ἀγκώνι.

ἀγκώνιασμα τό, (I) Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιάρ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγκώνιασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκωνιάζω (I).

1) Ἡ ἐν γωνία ἢ παρὰ τὸν τοῖχον τοποθέτησις Ζάκ. 2) Ἡ πρὸς τὴν γωνίαν ἀπόθησις, καθόλου, ἀπόθησις πρὸς τινα τόπον Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιάρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὡ θεὲ μὸ, 'ναν ἀγκώνιασμα ποῦ τοῦ κάμαμε μέσ' 'ς τὸ καδοῦνι, ζοῦμι τὸ βγάλαμεν, ὅχι ἀστεῖα! Ἀπύρανθ. Συνών. σπρώξιμο. 3) Καταφύγιον, σκέπη βροχῆς ἢ ἀνέμου Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐβριχι πολὺν κ' ἡῦρα ἀγκώνιασμα κι φυλάχ'κα Αἰτωλ. β) Μεταφ. προστασία, ὑποστήριξις Στερελλ. (Αἰτωλ.): Αὐτὸν τὸν ἀνθρουπου τὸν ἔχονμι ἀγκώνιασμα ᾧδω ποῦ εἵμασι. 4) Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διαγραφὴ τῶν γωνιῶν καὶ ἐν γένει τῆς κατόψεως τῆς μελλούσης νὰ θεμελιωθῇ οἰκίας Ἡπ. (Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μέσ' 'ς τ' ἀγκώνιασμα εἶναι οἱ μαστόροι Αἰτωλ. β) Ἡ κτίσις τῆς γωνίας Ἡπ. (Χουλιάρ.)

ἀγκώνιασμα τό, (II) ἀμάρτ. ἀγκωνᾶσμα Πόντ. (Κερασ.) ᾠγκώνιασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκωνιάζω (II).

1) Τὸ διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἀπωθεῖν ἀσθενῶς καὶ κρυφίως ὅσον διὰ νὰ νεύσῃ τις Σύμ. Συνών. σπρώξιμο. 2) Ἡ κατ' ἀγκῶνας μέτρησις ὑφάσματος ἢ νήματος Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀγκωνας.

ἀγκωνιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἀγωνιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκωνιάζω (I).

Στενοχωρία, συμπίκνωσις: Eld' ἀγωνιασμός τὰ σπύθια 'πὰ 'ς τὸ χωριό, τό 'να σπύθι 'ναι χτισμένο ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο.

ἀγκωνιαστὴς ὁ, ἀμάρτ. ἀγωνιαστὴς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκωνιάζω (I).

Ὁ ἀπωθῶν, ὁ συμπιέζων, ὁ στενοχωρῶν: Ἀγωνιαστὴς ποῦ 'σαι, τὸ νοῦ σου χάνεις ν' ἀγωνιάζης!

ἀγκώνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγκώνιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγκωνιαστός < ἀγκωνιάζω (I) τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀγκωνιασμένος, ὁ μὴ συμπιεσθείς που: Ἀγκώνιαστος εἶμαι ᾧδω 'πὰ ποῦ κείτομαι.

